Ч. 279 Второкъ 14 (26) грудня 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 5.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламаціи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостихахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Дешева сôль для худобы.

Саме теперь оголошено санкціонованӣ законы о выдачи соли для худобы по знижелыхъ цѣнахъ и вôдповѣднӣ розпорядженя Міністерства скарбу. Выдача соли мае зачатись зъ днемъ 1 сѣчня 1894 р. Розпорядженя Міністерства скарбу мѣстять приписы, якихъ треба придержуватись при выдачи соли. Змѣстъ тыхъ розпоряджень такій:

После закона мае выдатись рôльникамъ 500.000 сотнарôвъ метричныхъ соли для худобы по зниженôй цѣнѣ 5 зр. за оденъ сотнаръ. Міністерство скарбу придумало зô своеѣ стороны всякӣ средства осторожности, щобы сôль дôставалась лишь въ руки рôльникôвъ та не була ужита до чого иншого, якъ лишь для худобы. А що доси не вынайдено способу, щобы заправлена хемікаліями сôль для худобы не надавалась въ певнôй мѣрѣ для ужитку людей, длятого средства осторожности суть двоякӣ: однӣ репресивнӣ, другӣ же превентивнӣ. Репресивнӣ средства накладають высокӣ и острӣ кары за провины що-до надуживаня соли для худобы, а превентивнӣ средства означають точно, якъ мае роздѣлятись сôль на поодинокӣ округи и управленӣ особы.

Въ самôмъ законѣ сказано, що зъ соли для худобы можуть користати выключно рôльники, отже выключенӣ вôдъ уживаня тои соли властителѣ худобы, не занимаючӣ ся рôльництвомъ, а також особы, котрӣ при своѣмъ занятю рôльничôмъ мають торговлю звычайнои соли. — Кôлько соли припаде на одного рôльника, о тôмъ рѣшае скôлькôсть и рôдъ худобы. И такъ худоба дѣлить ся на три ґрупы: кожда штука дрôбнои худобы (козы, вôвцѣ и безроги) мае право до одной одиницѣ соли для худобы, кожда штука молоднику (вôдлученӣ конѣ и рогата худоба понизше року, ослы) мае право до двохъ одиниць, а кожда штука дорослои худобы (конѣ и рогата худоба по-надъ рôкъ) мае право до чотирохъ одиниць соли. Одиницею соли для худобы есть два кільоґрамы на рôкъ.

Сôль для худобы вôдрôзняе ся вôдъ звычайнои соли до ѣды не лишь зверхнымъ выглядомъ але и смакомъ, бо есть закрашена на червоно оксидомъ зелѣза и ґôрка за-для домѣшки полину. Сôль запакована въ запльомбованыхъ мѣшкахъ по 50 кільоґрамôвъ; мѣшки мають фіолетнӣ вінеты.

Заки сôль для худобы дôйде до рукъ рôльника, пôдпадае строгôй контроли. Крôмъ урядôвъ санітарныхъ найважнѣйша задача припадае урядамъ громадскимъ, бо уряды громадскӣ суть тыми орґанами, котрӣ роздѣлюють скôлькôсть соли для рôльникôвъ: они замавляють сôль, занимають ся транспортомъ соли и роздѣляють сôль мѣжь поодинокихъ рôльникôвъ. Товариства господарскӣ можуть бути помôчнӣ урядамъ громадскимъ. Рôвножь и вôддѣлъ сôльный ґенеральнои дирекціи державныхъ зелѣзниць интересованый въ тôй справѣ, бо мусить занятись доставою соли для тыхъ громадъ, котрӣ не въ силѣ самӣ вôдобрати собѣ замовлену скôлькôсть соли зъ мѣсць поборy соли.

Загальный контингентъ соли (500.000 сотнарôвъ метр.) вже розпайованый на поодинокӣ краѣ, политичнӣ повѣты и громады пôсля числа худобы выказаного при конскрипціи въ 1890 р. Такъ отже вже призначено для кождои худобы певну скôлькôсть соли. Теперь же начальство громадске мае занятись репартиціею, се значить, означенемъ скôлькости соли, яку кождый господарь може побрати для худобы зъ увзглядненемъ трехъ родôвъ худобы: дрôбнои, молоднику и дорослои. По уложеню тои репартаціи обчислить ся, якъ роздѣлить ся скôлькôсть соли, вызначена на ту громаду, а вôдтакъ повѣдомить ся рôльникôвъ, кôлько кождый зъ нихъ може дôстати соли. По зôбраню замовлень вôдъ рôльникôвъ, пересылае начальство громадске тӣ замовленя або до складу сôльного або до вôддѣлу сôльного ґенеральнои дирекціи соли. Цѣла та урядова чинность вôдбувае ся при участи сторожи скарбовои.

Кожда громада мае вызначене мѣсце, зъ вôдки мае побирати сôль. И такъ въ Галичинѣ суть такими мѣсцями Величка, Бохня и иншӣ. Рôвножь есть приписана черга, въ якôй поодинокӣ громады дôстануть сôль, при чôмъ першеньство мають тӣ громады, де бракъ пашѣ, зараза худобы и т. п., кождый рôльникъ мае побрати на разъ и заразъ заплатити всю скôлькôсть соли, яка припадае на него на цѣлый рôкъ.

Тӣ всѣ розпорядженя будуть въ многôмъ взглядѣ на разѣ досыть невыгôднӣ, якъ и признають навѣть дотычнӣ власти, але зъ часомъ, коли выдача соли розвинесь на добре, они будуть значно змодифікованӣ.

Справы краевӣ.

(Засѣдане краевои комісіѣ для справъ промысловыхъ).

Дня 21 с. м. вôдбуло ся засѣдане краевои комісіѣ для справъ промысловыхъ пôдъ

---

5)

Дещо зъ исторіѣ

55-ого полку пѣхоты.

(Дальше).

Зъ того часу, якъ була вôйна угорска, остали ся у насъ пѣснѣ, зложенӣ вояками, и они ще доси спѣвають ся помѣжь народомъ. Въ тыхъ пѣсняхъ цѣкаве то, якъ собѣ вояки толкували подѣѣ політичнӣ. На прикладъ въ однôй пѣсни каже ся такъ:

Ой поѣхавъ нашъ панъ Цѣсарь
Та до Кромерижу,
Мае жь бо вôнъ на серденьку
Великую грижу.
Та не того грижу мае,
Що нема що ѣсти (?!),
Але того грижу мае:
Нѣгде мѣсця сѣсти.
Є що ѣсти, є що пити,
Не приймае трунокъ;
А вôнъ пише до Москаля:
„Ставай на ратунокъ“.
Москаль ему вôдписуе:
„Та я пôти — пôду,
Намъ обомъ нема що бити
Венґра до обѣду“.
Якежь було файне мѣсто,
Яке було ладне,
Якъ оно ся называло?
Отъ вѣдавъ Комарне.
Якежь було файне мѣсто
Зъ муромъ доокола!
Та хтожь то его розбивъ?
То Москаль Микола.
Ой якъ яли у Комарнѣ
Кульками свистати,
Зачали ся у Комарнѣ
Муры розсыпати.
Якъ узяли старый косцьолъ
И середну браму,
То вынесли передъ вôйско
Бѣленькую фану.
А якъ выйшовъ старый Кошутъ,
Зачавъ ся просити:
„А даруйте, люде, житя,
Не будемъ ся бити“.
А якъ выйшовъ старый Кошутъ,
А впавъ на колѣна:
„А даруйте люде житя,
Дамъ бутельку віна“.
— Мы не прийшли, ты Кошуте,
Твое віно пити,
Але прийшли, ты Кошуте,
Твое житe взяти.
Перебили ба й Кошута,
Ще коби то й Бима,
Тогды бы намъ, гей камратя,
Щаслива година!
Перебили мы Кошута,
Ще кобы то Турка,
Такъ Кошутъ той утѣкавъ,
Якъ зъ лѣса вевюрка....

Слѣдуючою важнѣйшою подѣею въ Австріи по вôйнѣ угорскôй була вôйна зъ Италіею въ р. 1859, а вôдтакъ пруско-италійска вôйна въ р. 1866 зô своею найважнѣйшою битвою пôдъ Кенигрецомъ. Якъ прийшло до тои вôйны? Цѣсарь Францъ Йосифъ въ 1849 р. оголосивъ своею властію нову конституцію для цѣлои монархіѣ, а через тое також и для Угорщины. Але вже въ р. 1851 знесено тоту конституцію, всю властъ передано монархови, а привернене конституцїйныхъ установъ вôдложено на часъ пôзнѣйшій. Въ слѣдуючихъ лѣтахъ правительство старало ся, утворити въ Австріѣ однолиту державу, въ котрôй рôзницѣ народностей мали бы затирати ся, або бодай свою остру вôдрубность утратити. На поли адміністраціѣ, судôвництва, выхованя публичного, будованя дорôгъ зелѣзныхъ розвинуло правлене значну дѣяльность, тому оно дуже рôзнило ся вôдъ тои застоѣ, яка була за правительства вôдъ 1815 до 1848 року. Увôльнене селянъ вôдъ панщины и пôдданьства, тая найзнаменитша здобычь зъ р. 1848, остояло ся въ цѣлости и его выконано скоро.

Централістичнӣ намаганя австрійского правительства выкликали въ Ломбардіи и Венеціи завзяту опозицію, котра вôдъ часу до часу доводила до бурливыхъ выбухôвъ. Вкôнци повстала гадка вытиснути Австрію зъ Италіѣ. Се довело до вôйны, въ котрôй Австрія програла двѣ битвы пôдъ Маджентою и Сольферіно (4 и 24 червня 1859 р.) и мусѣла вôдступити Ломбардію ажь по рѣку Мінчіо. Небавомъ потôмъ злучено Италію разомъ и король

проводомъ князя Евстахія Сангушка. Подаємо важнѣйшѝ ухвалы зъ сего засѣданя.

Дръ А. Згурскій говоривъ о позычкахъ зъ фонду промыслового. Двомъ приватнымъ пôдприємствамъ позычено 2.500 зр. и 6.000 зр., товариству ткацкому „Пряха" запомогу незворотну 1.000 зр. на спомаганє ткачѣвъ, щобы перерабляли и доповняли варстаты ткацкѝ такъ, абы тканины могли мати широкôсть таку, якои свѣтъ торговельный жадає.

Внесеня дир. Роттера о заведенє спеціяльныхъ испытôвъ для учительокъ ручныхъ робôтъ жѣночихъ, передано секціи адміністраційнôй.

Радникъ И. Франке предложивъ докладный реґулямінъ, пôсля котрого мае бути уряджена выстава школъ фаховыхъ у павільонѣ Выдѣлу краєвого на загальнôй выставѣ краєвôй. Сей реґулямінъ принято.

Вôдтакъ ухвалено 2.000 зр. запомоги на выставу малыхъ моторôвъ и помôчныхъ машинъ, котру дирекція краєвои выставы 1894 р. мае намѣръ урядити при помочи технолоґічного музею у Вѣдни. На тôй выставѣ будуть малѝ моторы паровѝ, ґазовѝ, бензиновѝ, кальоричнѝ, електричнѝ и машины помôчнѝ для столярѣвъ, слюсарѣвъ, бляхарѣвъ, шевцѣвъ, римарѣвъ, интроліґаторôвъ и т. п. Всѣ они будуть въ руху; ремѣсники будуть на нихъ робити.

Дальше ухвалено внести до Сойму пôдвышку платнѣ управителя школы гончарскои въ Коломыи до 1.500 зр.; удѣленє запомоги 2.000 зр. громадѣ Рихвалъ на сплату частины довгу, затягненого на школу ткацку. Для убогихъ ученикôвъ суконничои школы въ Ракшавѣ призначено по 20 зр. мѣсячнои запомоги и установлено одну стипендію для ученика школы промысловои въ Краковѣ.

Вкôнци ухвалено заложити взôрцевый варстатъ шевскій у Старôмъ Санчи пôдъ управою п. Стан. Росола, а инструкторомъ мае бути п. Ад. Ґотманъ.

Переглядъ политичный.

Видко, що вже й самѝ Молодочехи не дуже вѣрять въ успѣхи своеѣ политики, бо ось якъ ихъ потѣшають Narod. Listy: Мусимо вглянути самѝ въ себе. Шукаймо самѝ въ собѣ успокоєня задля страты непевныхъ и вôдпавшихъ вôдъ насъ приятелѣвъ. Той ще не пропавъ, хто самъ въ себѣ не стративъ вѣры. То чого намъ потреба въ теперѣшныхъ часахъ, коли настає для насъ довга зима, то єсть довѣрє до себе самыхъ, ще бôльше преданôсть для народнои справы и ще сильнѣйша робота для неи. Коли доокола грозить противникъ, тогды треба великои уваги и розваги. Вже не стоимо самѝ. Коли на дворѣ морозъ все варить, можемо загрѣти ся коло славяньского огню. Перебудемо борбу зъ политичными злиднями и переживемо ихъ разомъ зъ народомъ; настане и для насъ весна.

Политичне убійство въ Празѣ, якого допустивъ ся хтось дня 23 с. м., выкликало не лишь въ самôй столици Чехъ, але й въ цѣлôй монархіи велику сензацію. Коли въ Палатѣ пословъ у Вѣдни вела ся дебата буджетова, згадувавъ молодоческій посолъ Ґерольдъ кôлька разôвъ про якогось Алоѝсія Мрву, котрый мавъ бути аґентомъ провокацій-нымъ и зраджувавъ вôдтакъ членôвъ тайного товариства „Омлядіна". Той Мрва, прозваный „Ріґолеттомъ зъ Тосканы", бувъ челядникомъ рукавичничимъ и мавъ 21 лѣтъ; вôнъ мешкавъ у своеѣ опѣкунки и прибранои матери Анны Керавшь. Въ суботу межи 3 а 4 год. гравъ вôнъ ще въ карты зъ своими приятелями, якимись Долежалемъ, челядникомъ слюсарскимъ и якимсь академічнымъ маляремъ, а о 7 год. найдено его вже неживого. Лѣкарскѝ оглядины показали, що его насамперѣдъ задушено мотузкомъ а вôдтакъ убито штилетомъ. Мрва мавъ ще передъ кôлькома днями сказати до одного изъ своихъ приятелѣвъ, що видѣвъ у одного изъ своихъ знакомыхъ острый штилетъ и боить ся, щобы его тымъ штилетомъ не убито.

Испаньско-Марокканьска вôйна мабуть вже закôнчить ся. Султанъ марокканьскій годить ся вже на условія Испаніѣ, котра жадає: щобы коло Мелілѣ вызначити неутральну полосу на 500 метрôвъ широку, збурити мошею Сіді-Ґваріяхъ на испаньскôй сторонѣ, вôдобрати Кабілямъ 7000 карабінôвъ, установити марокканьску сторожу пограничну, та щобы султанъ заплативъ Испаніи 35 міліонôвъ пезетôвъ.

Новинки

Львôвъ дня 23 грудня.

— **Именованя.** П. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ именувавъ инжинерôвъ: Володислава Гайерского и Валеріяна Піхля старшими инжинерами, а адъюнктôвъ судôвництва: Волод. Піжля, Льва Балтаровича и Теофіля Мих. Дуяновича инжинерами въ державнôй службѣ будôвничôй въ Галичинѣ.

— **Одноґульденовѝ ноты державнѝ,** II. емісіѣ зъ датою 1 сѣчня 1882 можна ще вымѣняти, але лише до 31 грудня 1893 р. и то за внесенємъ оштемпльованого поданя до міністерства скарбу. По дни 31 грудня тратять згаданѝ ноты цѣлкомъ свою вартôсть и вже не буде можна ихъ вымѣняти.

— **Новѝ доказы доручень судовыхъ** будуть заведенѝ вôдъ 1 сѣчня 1894. Доси були въ уживаню лише бѣлѝ, а при справахъ гіпотечныхъ червонѝ доказы доручень; теперь будуть введенѝ три роды: синѝ, жовтѝ и бѣлѝ. Синѝ будуть служити на доказы доручень ухвалъ судовыхъ, котрѝ мають бути вôдданѝ до рукъ власныхъ интересованои стороны; жовтѝ для доручень ухвалъ табулярныхъ, и бѣлѝ для всѣхъ иншихъ ухвалъ.

— **Що-до подѣлу територіяльного галицкои Дирекціѣ доменъ** выдало Міністерство рôльництва таке розпорядженє: Зъ кôнцемъ грудня 1893 р. зносить ся дотеперѣшну адміністрацію дôбръ державныхъ въ Надвôрнôй, а ихъ зарядъ влучає ся до галицкои Дирекціѣ лѣсôвъ и дôбръ державныхъ у Львовѣ зъ выимкою желѣзнои гуты въ Пасѣчнôй, для котрои системізовано осôбный зарядъ. — Почавши вôдъ дня 1 сѣчня 1894 р. будуть утворенѝ два цѣкомъ самостойнѝ вôддѣлы Дирекціѣ лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ пôдъ президіею Намѣстництва въ обсягомъ дѣланя територіяльно обмеженымъ. Кождый въ наведеныхъ вôддѣлôвъ дирекційныхъ буде вôдъ теперь пôдписувати свои урядовѝ письма: „Ц. к. Дирекція лѣсовъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ". Першій вôддѣлъ дирекційный складає ся зъ двохъ округôвъ инспекційныхъ, обôймаючихъ тѝ округи господарскѝ: а) першій округъ инспекційный: Неполомицѣ, Станіславицѣ, Гробля, Ґавлувекъ, Важице, Мушина, Свѣтниця, Ушевъ, Старый Санчъ, Добромиль, Старява, Береги, Мигова; б) другій округъ инспекційный: Мизунь, Рахинь, Туря велика, Лопянка, Суходôлъ, Болеховъ, Таняви, Поляниця, Лисовичѣ, Дрогобичь, Доброгостôвъ, Тустановичѣ, Нагуєвичѣ. — Другій вôддѣлъ дирекційный складає ся також въ двохъ округôвъ инспекційныхъ, обôймаючихъ отсѝ округи господарскѝ: а) першій округъ инспекційный: Калушь, Рожнятка, Красна, Небыловъ, Ясѣнь, Гринява пôвнôчна, Гринява полуднева, Яворникъ, Куты, Косôвъ, Уторопы, Печенѣжинъ, Молодятинъ, Княждворъ, Яблоновъ; б) другій округъ инспекційный: Делятинъ, Дора, Ославы, Надвôрна, Зелена, Рафайлова, Микуличинъ, Тартаровъ, Ворохта.

— **Читальня въ Креховѣ** мала 17 с. м. свои загальнѝ зборы. Она не могла доси добре розвивати ся, бо не мала власнои хаты и мѣстила ся то въ домѣ учителя то въ домѣ свого секретаря. По спраздзданю секретаря и касієра приступлено до выбору нового выдѣлу и до него вôйшли: о. Юліянъ Трохимовичь, яко голова; ч. Михаило Ковалишинъ, вôитъ, яко заступникъ головы; п. Брониславъ Леєдобецкій, учитель, яко се-

---

Сардинѣ звавъ ся теперь уже королемъ Италіѣ. Вôйна Австріѣ зъ Италією мала такій наслѣдокъ, що Италія была все готова лучити ся зъ кождымъ неприятелемъ Австріѣ и справдѣ показала то въ 1866 роцѣ тымъ, що помагала Прусамъ противъ Австріѣ.

Мѣжъ Прусами а Австрією взяло ся непорозумѣнє черезъ справу шлезвицко-гольштиньску и то непорозумѣнє довело до нещасной для насъ битвы пôдъ Кеніґрецомъ. Въ рôжныхъ частяхъ, зъ котрыхъ складала ся держава даньска, було рôжне право наслѣдства. Въ самôй Даніи могли и жѣнки засѣдати на тронѣ, а въ Шлезвику и Гольштинѣ лише самѝ мужчины. Король даньскій Фридрихъ VII., що панувавъ вôдъ 1848 до 1863 не мавъ потомства, отже можна було обавляти ся подѣлу державы. Щобы тому запобѣгти, оголосивъ король законъ, котрымъ хотѣвъ разъ на все злучити Шлезвиґъ-Гольштинъ зъ Данією. А князь Авґустенбурґскій, котрый боявъ ся стратити то право до дѣдицтва Шлезвиґъ-Гольштина, выступивъ противъ того закона, а его пôдперли князьства и Прусы и центральне нѣмецке правительство. Настала зъ того вôйна, котра скôнчила ся тымъ, що въ 1852 р. узнано наслѣдство дому Ґліксбурского въ цѣлôй державѣ. Доки живъ Фридрихъ VII, було сякъ-такъ тихо, але якъ вôнъ померъ въ 1863 и на его мѣсце прийшовъ Христіянъ IX. Ґліксбурґъ, настали знову споры. Христіянъ оголосивъ спôльну конституцію для Даніѣ и для Шлезвиґа, а то не подобало ся Австріи и Прусамъ, котрѝ не хотѣли допустити прилученя Шлезвиґа до Даніи. Христіянъ не уважавъ на нѣкого и не вôдступивъ вôдъ своеѣ постановы. Тогды тѝ обѣ державы выступили зъ вôйною противъ Христіяна и приневолили его вôдступити имъ 1864 р. Шлезвиґъ-Гольштинъ и Ляуенбурґъ.

Залагоджена въ той способъ справа шлезвіцко-гольштиньска мала небавомъ стати ся причиною новои и далеко грôзнѣйшои незгоды. Бо коли Австрія хотѣла князьства вôддати князеви авґустенбурскому, Прусы годили ся на се лишь пôдъ тою умовою, если князь вôйска шлезвіцко-гольштиньскѝ вôддасть пôдъ розказы Прусъ. А що князь не хотѣвъ пристати на таке обмеженє власти, а Прусы не гадали выдати то, що забрали, безъ користи для себе, длятого Австрія и Прусы зробили угоду въ Ґаштайнѣ 14 серпня 1865 що-до тымчасового правлѣня въ тыхъ краяхъ. Пôсля тои угоды мала Австрія правити въ Гольштинѣ, а Прусы въ князьствѣ шлезвіцкôмъ; участь свою на Ляуенбурґу вôдступила Австрія Прусамъ за пôвтретя міліона талярôвъ.

Але та угода таки не довела обохъ державъ, Австріи и Прусъ, до цѣлковитого порозумѣня. Мѣжъ ними бувъ довголѣтный спôръ о то, хто мае мати перевагу въ Нѣмеччинѣ. По роцѣ 1848 старала ся Австрія ревно зыскати собѣ прихильнôсть въ Нѣмеччинѣ; противножь Прусы тратили що разъ бôльше симпатію въ Нѣмеччинѣ въ наслѣдокъ своеѣ внутрѣшнои политики, именно коли принцъ Вільгельмъ Пруский зачавъ реорґанізацію войска на великѝ розмѣры и не покинувъ еѣ, хочь парляментъ дуже протививъ ся. Коли Австрія въ наслѣдокъ постановы цѣсарскои зъ р. 1860 и 1861 вступила въ рядъ державъ конституційныхъ, политики зачали думати, якъ бы теперь рѣшити нѣмецке питанє. Въ р. 1863 выступили они зъ пляномъ реформы конституціѣ союза, пôсля котрои центральна власть въ Нѣмеччинѣ мала бы повѣрити ся директоріягови союзному, зложеному зъ 6 головъ. Провôдъ мала вести Австрія. Цѣсарь Францъ Иосифъ I. скликавъ князѣвъ до Франкфурту надъ Меномъ (въ серпню 1863), щобы нарадити ся надъ проектомъ реформы, але зъ тои нарады нѣчо не вышло, бо Прусы, де вôдъ р. 1861 панувавъ Вільгельмъ I., не взяли участи въ нарадахъ.

Король Вільгельмъ зъорґанізувавъ собѣ войско, побôльшивъ его значно и не боявъ ся вже провадити вôйну зъ Австрією и союзными зъ нею малыми державами нѣмецкими, а до того ще бувъ певный, що Италія ему поможе въ потребѣ. Прускій президентъ міністрôвъ, ґрафъ Бісмаркъ, выступивъ у цвѣтни 1866 р. зъ пляномъ реформы союза нѣмецкого, предкладаючи въ тôй цѣли скликанє парляменту для нарады надъ тою реформою. Сей плянъ бувъ вымѣреный противъ Австріѣ о стôлько, що покликувавъ пôдданыхъ австрійскихъ зъ нѣмецкихъ провінцій до участи въ безпосередныхъ выборахъ до парляменту противъ волѣ Австріѣ. Щобы зôрвати зъ Австрією, Прусы

кретарь; о. Левъ Пясецкій, сотрудникъ, яко бібліотекарь, ч. Михайло Сало, господарь, яко касієръ та чч. Олекса Войтикъ и Петро Бурило, яко заступники выдѣловыхъ. При точцѣ: „внесеня членôвъ“ внѣсъ ч. Иванъ Костюкъ, щобы при читальни заложити хоръ, а п. Волод. Герасимовичъ, щобы постарати ся чимъ скорше о свою хату та предложивъ, чи не можна бы заложити христіяньскои крамницѣ, щобы зробити конкуренцію вельми розпаношенымъ жидамъ. Се послѣдне внесене выкликало живѣйшу діскусію, въ котрôй головно забиравъ слово п. Олекса Войтикъ выслуженый жандарь, и заявивъ, що вôнъ на заложене крамницѣ жертвує 500 зр. та самъ обѣцює обняти зарядъ крамницѣ зъ тымъ застереженємъ, щобы се було товариство акційне зъ удѣлами, бо лишь такъ буде крамниця добре стояти. Сю заяву зборы приняли вельми радо и обѣцяли причинитись своими удѣлами. П Войтикъ обѣцявъ выбудувати на ту цѣль просторый дôмъ, де мѣстилась бы крамниця и читальня. Ту справу поручено выдѣлови читальнѣ, щобы єи розсмотрѣвъ и постаравъ ся о мѣсце пôдъ крамничный будынокъ. Наконець о. Л. Пясецкій, сконстатувавши, що порядокъ дневный вычерпаный, закрывъ зборы вôдповѣдною промовою, а всѣ зъ розъясненымъ умомъ и надѣєю на лѣпшу будучнôсть розôйшли ся домôвъ.

— **Зелене Рôздво.** Поляки и весь свѣтъ католицкій латиньского обряду обходить нинѣ зелене Рôздво — досыть велику рѣдкôсть въ сю пору. По острôй студени въ падолистѣ здавало ся, що настане ще трета зима, одна по другôй; тымчасомъ майже вôдъ 9 грудня маємо теплу пору, якъ колибъ то було вже въ весны. Така тепла зима була такожь въ рокахъ 1879 на 1880. Въ 1880 року було у Вѣдни на саме латиньске Рôздво навѣть десять степенѣвъ тепла. Теперь же буває тамъ пересѣчно пять степенѣвъ тепла, а у насъ знова вôдъ 1 до 2 степенѣвъ. Коло Вѣдня выглядає озимина дуже красно а связжати мѣсцями зеленьють ся якъ на веснѣ. Навѣть такъ высокѣ горы якъ Альпы не покрыли ся снѣгомъ ажь до тои высоты, до котрои ростуть ще на нихъ дерева (1200 метрôвъ) Здає ся, що ажь зъ нашимъ Рôздвомъ розпôчне ся зима на добре

— **По атентатѣ въ Раконицяхъ,** повѣтовôмъ мѣстѣ ческôмъ, о котрôмъ мы вже вчера згадували коротко въ перегладѣ політичнôмъ, выдавъ бурмістръ сего мѣста возозву до мѣщанъ, въ котрôй описавъ, якъ и що стало ся. Въ ночи зъ 16 на 17 грудня украдено зô склепу Фердинанда Кона 32 клґр. динаміту. Староство и урядъ громадскій зарядили вôдповѣдні кроки, щобы выслѣдити справника и зарядити надужитю вкраденыхъ матеріялôвъ. Скрѣплено слѣдуючои ночи поліційні патролѣ, але, на жаль, то средство було недостаточне. — Представивши самъ фактъ выбуху динаміту, каже бурмістръ дальше такъ: На щасте нѣкого не було въ мѣсци, де наступила експльозія, а навѣть нѣхто не переходивъ близько улицею, бо въ противнôмъ случаю атентатъ бувъ бы прибравъ грôзні розмѣры. Патронъ динамітовый кинено имовѣрно въ хôдника до сѣней. — Такожь рада мѣска водбула засѣданє, на котрôмъ явивъ ся и староста. На засѣданю ухвалено выслати Вольфови и родинѣ заявы спôвчутя. За вынайдене справника назначено 500 зр Кромѣ того ухвалено скрѣпити мѣсцеву сторожу. — Въ мѣстѣ вôдбули ся численні ревізіѣ. Побоюють ся, щобы решты украденого динаміту не ужито до нового злочиньства. Що до мотивôвъ злочину, кружать по Раконицяхъ два оповѣданя. Пôсля одныхъ, сей атентатъ єсть наслѣдкомъ личнои пôмсты; другѣ добачують мотивы соціялістичні. Кореспондентъ Neue fr. Presse догадує ся мотивôвъ національныхъ, бо Вольфъ єсть Нѣмець и яко такій выступавъ завсѣгды противъ Чехôвъ. Коли въ радѣ повѣтовôй голосовано надъ резолюцією въ справѣ торжественного обходу вересневого рескрипту, Вольфъ одинъ голосувавъ противъ, а коли 12 го вересня улаждено въ мѣстѣ илюмінацію и походъ зъ смолоскипами, дръ Вольфъ не освѣтивъ вôконъ свого мешканя, и за те єму выбито вôкна. — Котре зъ тыхъ оповѣдань правдиве — не можна вѣдати. Въ кождôмъ случаю здогады нѣмецкихъ ґазетъ треба приймати зъ великою резервою.

— **Атентатъ** Веліянта у французскôй палатѣ по слôвъ пригадавъ свѣтови, що щось подôбне хотѣли анґлійскѣ анархісты зробити ще тому 300 майже лѣтъ за короля Якова I. Анархісты хотѣли тогды высадити порохомъ у воздухъ цѣлый парляментъ. Розумѣє ся, въ тѣ часы, коли ще люде не знали динамітôвъ, мелінітôвъ екразітôвъ, нітроґліцеринъ и всякихъ подôбныхъ винаходôвъ, якѣ мы знаємо, не легко було выконати такій атентатъ. Анархісты тодѣшні мусѣли купити цѣлый дôмъ въ сусѣдствѣ парляменту и кôлька мѣсяцѣвъ копали пôдземні норы пôдъ парляментъ, заносили тамъ бочки пороху и мали ихъ пôдпалити. Плянъ свôй мали выконати въ день отвореня парляменту 5 листопада 1605. Тымчасомъ сей заговоръ вôдкрыли и парляментови нѣчо не стало ся. Сей день 5 листопада обходять до нинѣшного дня дуже величаво въ цѣлôй Анґліѣ и єѣ кольоніяхъ. И ще иншій звычай оставъ ся зъ тыхъ часôвъ. Коли тôлько парляментъ має зачати свои нарады, вôдбуває ся ревізія пивницъ въ будынку парляменту. Президія палаты, єѣ урядники и правительство, въ святочныхъ строяхъ ходять процесією по всѣхъ пивницяхъ а потôмъ бенкетують зъ радости, що нѣчого не найшли.

— **Зъ Микулинець** пишуть намъ: Хвальный комітетъ фондаціѣ бар. Гірша удѣливъ сего року 150 зр., Хв. товариство касинове въ мѣсци зъ представлень аматорскихъ 20 зр.; Хв. товариство Помочи для шкôльнои молодѣжи 30 зр., а о. И. Лазаревичъ, сотрудникъ пароха латиньского обряду 5 зр — на запомогу для тутешнои молодѣжи шкôльнои. За тѣ грошѣ справлено убогимъ дѣтемъ теплѣйші одѣня и приборы науковѣ. За сей даръ складаю въ имени обдарованыхъ и ихъ родичѣвъ всѣмъ наведенымъ повысше добродѣямъ щире Спаси Бôгъ! — А Рыбачекъ, управитель школы.

выкористали справу шлезвіцко-гольштиньску и рѣшили ужити єѣ до остаточного розвязаня довголѣтного спору о перевагу въ Нѣмеччинѣ. Въ краю Гольштинѣ, котрый пôсля згаданои повысше угоды въ Ґаштайнѣ припавъ Австріи, бувъ австрійскій намѣстникъ, ґенералъ Габленцъ. Вôнъ скликавъ раду, щобы зробити ладъ у краю. Прусы спротивили ся тому, бо кажуть: того въ угодѣ не було; отже пôслали свое войско до Гольштину и приневолили Австрійцѣвъ покинути сей край. Въ наслѣдокъ того зажадала Австрія вôдъ рады союзнои мобілізаціѣ нѣмецко союзнои арміѣ зъ выключенємъ прускои и переперла ту ухвалу 9 голосами противъ 6. Прусы оголосили теперь, що союзъ розвязаный, и предложили цѣлкомъ новый проєктъ реформы зъ выключенємъ Австріѣ.

Въ слѣдъ за тымъ прийшло до выповѣдженя вôйны. По однôй сторонѣ стояли Прусы (зъ декотрыми малыми державами нѣмецкими) и Италія, а по другôй сторонѣ Австрія зъ большою частію нѣмецкихъ державъ, межи котрыми находили ся чотири королѣвства. Австрія мусѣла теперь вести вôйну на два боки, и на полудни и на пôвночи. На полудни вело ся єй щасливо, бо Архикнязь Альбрехтъ побивъ италійского короля пôдъ Кустоцою (24. червня 1866), а въ кôлька тыжнѣвъ пôзнѣйше побѣдивъ контръ-адміралъ Теґетгофъ италійску фльоту коло Ліссы.

За те на пôвночи не сприяло щасте Австріи и єѣ союзникамъ. Армія пруска пôдъ начальствомъ князя Фридриха Кароля и наслѣдника престола Фридриха Вільгельма вступила до Чехъ въ силѣ 278.000 людей, — коли противна армія саско-австрійска мала около 271.000 людей. Було кôлька поменшихъ стрѣчь, въ котрыхъ наша армія (въ нѣй и 55-ый полкъ) мали значнѣ страты, а крôмъ того головна битва пôдъ Кеніґрецомъ (або Садовою, 3 липня 1866 року). У нѣй бравъ участь такожь 55-ый полкъ и о тôмъ згадаємо ще пôзнѣйше. Теперь тôлько зазначимо, що по тôй битвѣ мусѣла наша армія вертати въ напрямѣ до Австріѣ и Угорщины. Цѣсарь Францъ Йосифъ прикликавъ теперь бôльшу частину арміѣ полудневои въ околицѣ Вѣдня, але навѣть и зъ тымъ додаткомъ тяжко було провадити вôйну зъ Прусаками, котрѣ були лучше узброенѣ. А коли ще й французскій цѣсарь, Наполеонъ не хотѣвъ нашому помогти, бо не бувъ до того приготовленый, треба було помирити ся. Въ Празѣ настала межи Австрією а Прусами така угода, що Австрія зъобовязала ся выступити зъ союза нѣмецкого и заплатити Прусамъ 20 міліонôвъ талярôвъ за кошты воєннѣ. То у тôй нещаснôй вôйнѣ зъ Прусами бравъ участь и 55 ый полкъ пѣхоты.

(Конець буде.)

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посиѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11 11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36		10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—		10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.	—		9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Посиѣшный		Особовый			
Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9 21	5·55	—	—
Черновець	**10 10**		**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—		1 08	9·06	**9·52**	2 38
Белзця.	—		8·16	5·26	—	—

Числа товстѣ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін рано.

Въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к австр. зелѣзницъ державныхъ у Вѣдни (I. Johannengasse 29), якъ такожь въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к австр зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ (улиця Третого Мая ч. 3 Готель Имперіяль) удѣляє ся устнѣ або письменнѣ поясненя въ справахъ дотычачихъ службы на ц. к австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ. О скôлько пôдручники вôзваляють, можна такожь засягнути информацій вôдносячихъ ся до решты австро угорскихъ и заграничныхъ зелѣзницъ

Въ информаційнôмъ бюрѣ ц к австрійскихъ зелѣзницъ державныхъ у Львовѣ ул Третого Мая ч. 3 (Готель Имперіяль) продає ся білеты полосовѣ и окружнѣ, пляны ѣзды и тарифъ у формѣ кишеневôй. Информаціѣ въ справахъ тарифовыхъ и перевозовыхъ.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**

Зъ друкарнѣ З. Лисяньского, пôдъ зарядомъ Б. Ф. Вебера.